FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JOSÉ LUÍS DA CRUZ VILAÇA

fremsat den 1. april 1987 *

Høje Domstol.

1. Under nærværende sag anfægtes en afgørelse truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær den 25. februar 1985, hvorved denne — på grundlag af en indstilling af december 1984 fra Det Rådgivende Forfremmelsesudvalg (herefter benævnt »Forfremmelsesudvalget«) — bestemte, at fire tjenestemænd i A 7 fra en liste med fireogtyve ansøgere skulle forfremmes til lønklasse A 6, heriblandt konkret ikke sagsøgeren og fire andre ansøgere, der ligesom han var blevet ansat efter almindelig udvælgelsesprøve og havde højere anciennitet i lønklasse A 7.

2. De fire tjenestemænd, der forfremmedes efter Forfremmelsesudvalgets indstilling, og som havde nået samme lønklasse via intern udvælgelsesprøve, havde højere anciennitet i tjenesten, men lavere anciennitet i lønklassen og i stillingsgruppen.

3. Til forskel fra den netop omtalte gruppe tjenestemænd var der i øvrigt hverken udarbejdet en bedømmelse af sagsøgeren eller af hans fire kolleger, der befandt sig i samme situation.

4. Ved skrivelse af 19. februar 1985 prøvede disse tjenestemænd endvidere — uden held — at hindre, at Forfremmelsesudvalgets indstilling blev fulgt.

5. Da afgørelsen fra Parlamentets generalsekretær blev kendt, indgav John Vincent den 18. juni 1985 en klage til generalsekretæren, hvori han hævdede, at forfremmelsesproceduren ikke var forløbet forskriftsmæssigt, og krævede at blive forfremmet til lønklasse A 6 med virkning fra den 1. oktober 1984.

6. Som svar på denne klage meddelte Parlamentets formand den 16. december 1985 sagsøgeren, at der var truffet de fornødne foranstaltninger med henblik på at udarbejde bedømmelsen af ham uden yderligere forsinkelse, således at hans sag kunne blive taget op til fornyet behandling.

7. Sagsøgeren, der mente, at der allerede forinden forelå et stiltiende afslag på hans klage, jfr. tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1, anlagde imidlertid nærværende sag den 14. januar 1986.

8. Bedømmelsen af sagsøgeren blev senere udarbejdet og forelagt Forfremmelsesudvalget, der efter en fornyet drøftelse fastholdt sit tidligere standpunkt; på dette grundlag bekræftede Parlamentets generalsekretær den 16. juli 1986 afgørelsen af 25. februar 1985.

I — Formaliteten

9. Parlamentet har for det første gjort gældende, at sagen bør afvises, da den er uden genstand eller i hvert fald er anlagt for tidligt.

10. Parlamentet benægter ikke, at den vedtægtsmæssige frist på 4 måneder, inden for

* Oversat fra portugisisk.

hvilken sagsøgerens klage af 18. juni 1985 skulle være besvaret, var udløbet.

11. Efter Parlamentets opfattelse forelå der imidlertid med skrivelsen af 16. december fra Parlamentets formand en udtrykkelig afgørelse fra administrationen, hvorved sagsøgerens krav blev imødekommet, for så vidt som det meddeltes, at hans bedømmelse ville blive udarbejdet og hans sag taget op til fornyet prøvelse.

12. Eftersom søgsmålsfristen endnu ikke var udløbet på det nævnte tidspunkt, burde sagsøgeren efter Parlamentets opfattelse ikke have rejst søgsmålet eller burde i det mindste ikke have søgt sagen fremmet.

13. Efter min mening er indsigelsen ikke begrundet.

14. Som tidligere fastslået af Domstolen er de frister, der er fastsat i vedtægtens artikler 90 og 91, ufravigelige og har til formål at tilvejebringe en klar og sikker retsstilling, hvorfor det ikke kan tilkomme de personer, der som parter er umiddelbart berørt, at forlænge dem efter forgodtbefindende [1], uanset hvilken part dette måtte være til fordel for.

15. Idet den frist på 4 måneder, inden for hvilken Parlamentet skulle have besvaret sagsøgerens klage, konkret var udløbet, var søgsmålsfristen på 3 måneder begyndt at løbe, jfr. vedtægtens artikel 90, stk. 2, sidste afsnit, og artikel 91, stk. 3, andet underafsnit.

1 — Dom af 12. december 1967 i sag 4/67, Collignon mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 415; orig. ref. Rec. 1967, s. 469 jfr. særlig s. 479; dom af 14. april 1970 i sag 24/69, Nebe mod Kommissionen, Sml. 1970, s. 33; orig. ref. Rec. 1970, s. 145 jfr. særlig s. 151 og 152; dom af 7. juli 1971 i sag 79/70, Müllers mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Sml. 1971, s. 161; orig. ref. Rec. 1971, s. 689 jfr. særlig s. 698; dom af 17. februar 1972 i sag 40/71, Richez-Parise mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 29; orig. ref. Rec. 1972, s. 73 jfr. særlig s. 79.

16. Da der ikke efter den stiltiende afgørelse — men stadig inden for søgsmålsfristen — var meddelt noget udtrykkeligt afslag, var fristen ikke begyndt at løbe for en yderligere periode i henhold til artikel 91, stk. 3, in fine.

17. På den anden side — og modsat sagsøgtes opfattelse — finder jeg ikke, at skrivelsen af 16. december fra Parlamentets formand kan betragtes som en fuldt imødekommende besvarelse af sagsøgerens klage, med den virkning at søgsmålets genstand er faldet bort.

18. I klagen kræver sagsøgeren sig nemlig udtrykkeligt forfremmet til lønklasse A 6 med virkning fra den 1. oktober 1984, og svarskrivelsen bebuder alene, at hans bedømmelse vil blive udarbejdet og sagen behandlet på ny.

19. Det står fast, at eftersom bedømmelsen af sagsøgeren endnu ikke var forskriftsmæssigt udarbejdet, og Forfremmelsesudvalget heller ikke havde afgivet udtalelse, var ansættelsesmyndigheden ude af stand til at træffe den ønskede afgørelse.

20. Eftersom de oprindelige forfremmelser imidlertid ikke samtidig ses at være blevet annulleret eller blot udsat, er ansættelsesmyndighedens afgørelse som meddelt ved skrivelse af 16. december 1985 af rent foreløbig karakter og kan hverken retligt eller faktisk ændre sagsøgerens stilling, som denne var på tidspunktet for det stiltiende afslag, eller have den retsvirkning at forlænge søgsmålsfristen.

21. Under disse omstændigheder risikerede sagsøgeren, at hans søgsmål ville blive afvist som anlagt for sent, såfremt han ikke anlagde det inden for fristen på 3 måneder, men afventede en ny afgørelse, der i øvrigt i sidste instans ikke skulle give ham medhold [2].

2 — Jfr. den i foregående note citerede praksis.

22. Jeg er følgelig af den opfattelse, at søgsmålet bør admitteres.

II — Realiteten for så vidt angår de i stævningen nedlagte påstande

23. Sagsøgeren har i stævningen nedlagt følgende påstande:

— ansættelsesmyndighedens afgørelse af 25. februar 1985 samt forfremmelsen af de fire tjenestemænd, som afgørelsen vedrører, kendes ugyldig;

— den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage ved skrivelse af 18. juni 1985 kendes ugyldig;

— Europa-Parlamentet tilpligtes at genoptage forfremmelsesproceduren på grundlag af listen over tjenestemænd, der kan forfremmes, og at besætte de fire ledige stillinger med virkning fra den 1. oktober 1984, under overholdelse af vedtægtens artikel 45 og det principielle forbud mod forskelsbehandling, således som institutionen traditionelt har fulgt dette princip;

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24. Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet anført følgende søgsmålsgrunde:

— den anfægtede afgørelse er i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 45;

— den afviger fra institutionens tidligere praksis;

— den indebærer en tilsidesættelse af lighedsprincippet og af det principielle forbud mod forskelsbehandling af tjenestemænd.

25. Jeg skal tage stilling til søgsmålsgrundene én for én.

A — 26. Først anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45.

27. Ifølge denne bestemmelse foretages forfremmelsen af tjenestemændene på grundlag af en udvælgelse blandt dem, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse, efter en sammenlignende bedømmelse af de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, på grundlag af disses fortjenester og udtalelserne om dem.

28. Artikel 43 bestemmer, at der »regelmæssigt og mindst hvert andet år... for hver tjenestemand... [udfærdiges] en udtalelse vedrørende hans kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd i henhold til de betingelser, hver institution fastsætter...«.

29. Domstolen har fremhævet betydningen af den regelmæssige bedømmelse på følgende måde: »denne akt er tvungen af hensyn til en effektiv forvaltning og rationalisering af Fællesskabets tjenestegrene og til beskyttelse af tjenestemændenes interesser«; den udgør »en uundværlig del af vurderingen, hver gang den overordnede myndighed skal tage stilling til tjenestemandens karriere«.

30. »En af administrationens ufravigelige pligter er altså at drage omsorg for, at denne bedømmelse udfærdiges på de i vedtægten foreskrevne tidspunkter, og at den tilvejebringes lovligt« [3].

31. Domstolen har herved fastslået [4], at »de krav, der må stilles til en sammenligning efter artikel 45, [ikke] er... opfyldt, når nogle ansøgeres fortjenester vurderes på grundlag

3 — Dom af 14. juli 1977 i sag 61/76, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 1419 og s. 1435, præmisserne 44 og 45. Jfr. tillige dom af 5. juni 1980 i sag 24/79, Oberthür mod Kommissionen, Sml. s. 1743 og s. 1758; dom af 18. december 1980 i de forenede sager 156/79 og 51/80, Gratreau mod Kommissionen, Sml. s. 3943 og s. 3953 og 3954; dom af 27. januar 1983 i sag 263/81, List mod Kommissionen, Sml. s. 103 og s. 117.

4 — Dom af 23. januar 1975 i sag 29/74, De Dapper mod Parlamentet, Sml. s. 35, s. 41 og s. 42.

af en i henhold til artikel 43 udfærdiget udtalelse og andres ikke«.

32. Det fremgår af den sag, der her foreligger til afgørelse, at sagsøgte blev ansat ved Parlamentet den 1. maj 1982 og fastansat den 1. februar 1983; den første bedømmelse af ham blev imidlertid først udarbejdet den 25. marts 1986.

33. Derimod blev bedømmelserne af en række tjenestemænd, der er opført på listen over forfremmelsesegnede tjenestemænd — heriblandt de tjenestemænd der blev forfremmet — udarbejdet rettidigt.

34. Ved disse forhold foreligger der i det hele en tilsidesættelse af vedtægtens artikler 43 og 45, og den her omhandlede forfremmelsesprocedure er følgelig behæftet med en mangel.

35. Den omstændighed, at sagsøgtes advokat — ganske vist først i retsmødet — fremdrog udtalelsen om sagsøgeren ved prøvetidens udløb, rokker på intet punkt ved denne konklusion, da en sådan udtalelse tjener et andet formål; under alle omstændigheder blev afgørelsen om forfremmelserne truffet den 25. februar 1985, dvs. mere end to år efter, at udtalelsen om sagsøgeren ved prøvetidens udløb var udfærdiget, og det er ikke holdbart, at man skulle erstatte bedømmelsen for en så lang periode med de foresattes mundtlige eller skriftlige bemærkninger, som sagsøgeren ikke har haft lejlighed til at tage stilling til.

36. Det fremgår imidlertid af sagen, at efter at sagsøgeren havde indgivet klagen, og efter at sagen her var anlagt, blev bedømmelsen af ham udarbejdet og afsluttet den 25. marts 1986. Bedømmelsen forelå for Forfremmelsesudvalget, da det den 10. april 1986 på ny tog sagen op og da foretog en sammenligning med de andre ansøgere, som mundede ud i, at resultaterne af de tidligere drøftelser måtte fastholdes »under hensyn til den pågældendes ringe udsigter til forfremmelse og lave anciennitet«. På grundlag af denne drøftelse bekræftede Parlamentets generalsekretær ved afgørelse af 16. juli 1986 i sin egenskab af ansættelsesmyndighed afgørelsen af 25. februar 1985, som sagsøgeren har anfægtet.

37. Under disse omstændigheder er der — teoretisk — to mulige løsninger.

38. Den første løsning består i, at de oprindelig vedtagne forfremmelser annulleres, idet de kan anses for behæftet med en uafhjælpelig mangel som følge af tilsidesættelse af en væsentlig procedureforskrift. En sådan annullation rokker ikke ved gyldigheden af Forfremmelsesudvalgets vurdering af 10. april 1986 og af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 16. juli 1986. Sidstnævnte afgørelse kan imidlertid ikke betragtes som en stadfæstelse, der alene har retsvirkninger *ex nunc* med den virkning, at de forfremmede tjenestemænds anciennitet først skulle beregnes fra datoen for vedtagelsen af afgørelsen med alle de heraf følgende konsekvenser.

39. Denne løsning ville formentlig finde støtte i Domstolens ældre praksis, og er i overensstemmelse med en opfattelse[5], der kunne forventes at finde tilslutning efter de forvaltningsprocessuelle grundsætninger i en række medlemsstater.

40. Under hensyn til omstændighederne i den konkrete sag synes en anden løsning imidlertid at burde foretrækkes og ses i øvrigt at være i bedre overensstemmelse med Domstolens nyere praksis, som denne kom-

5 — For eksempel dommen i De Dapper-sagen, a. st.; jfr. tillige den af generaladvokat Mayras anførte retspraksis i forslaget til afgørelse i Gratreau-sagen, Sml. 1980, s. 3961.

mer til udtryk i dommene i Gratreau- og List-sagerne, såvel som i dommen i Oberthür-sagen.

41. Det må nemlig antages — og det er endnu klarere end i sagen List mod Kommissionen [6], eftersom sagsøgeren i nærværende sag ikke synes at have anfægtet den bedømmelse, der lå til grund for den fornyede prøvelse af hans sag — at ansættelsesmyndigheden har truffet de foranstaltninger, som det påhvilede den at træffe i anledning af manglerne ved den første afgørelse, hvorfor Domstolen ikke behøver at tage stilling til, om denne afgørelse skal annulleres.

42. I øvrigt bekræftede Forfremmelsesudvalget og ansættelsesmyndigheden deres tidligere afgørelser, og der savnes dermed grundlag for at antage, at den omstændighed, at bedømmelsesrapporten ikke forelå, kan have haft en afgørende indflydelse på den anfægtede udnævnelsesprocedure, der omfattede 25 ansøgere til fire stillinger[7].

43. Såfremt man under disse omstændigheder annullerede de fire forfremmelser ifølge ansættelsesmyndighedens afgørelse af 25. februar 1985, ville man herved sanktionere de forskrifter, der ikke er iagttaget, urimeligt strengt samt påføre de pågældende tjenestemænd et tab uden grund, og uden at en sådan sanktion i sidste ende kommer sagsøgeren til gode.

B — 44. Sagsøgeren har endvidere anført, at den anfægtede afgørelse ikke er i overensstemmelse med den praksis, som institutionen hidtil havde fulgt med hensyn til forfremmelse, og som er formaliseret i »Interne retningslinjer for Det Rådgivende Forfremmelsesudvalgs sammensætning og arbejdsmåde«. I henhold til artikel 4 i disse »retningslinjer« finder følgende kriterier anvendelse ved forfremmelser inden for stillingsgrupperne, opstillet i prioritetsrækkefølge: anciennitet i lønklassen; anciennitet i stillingsgruppen; anciennitet i tjenesten; alder; udtalelse; andre oplysninger, der fremgår af de personlige akter.

45. Sagsøgeren har anført, at han som følge af, at der ikke forelå nogen bedømmelsesrapport om ham, udelukkende blev sammenlignet med de andre tjenestemænd på grundlag af anciennitetskriterier. I denne forbindelse prioriterede Forfremmelsesudvalget anciennitet i tjenesten frem for anciennitet i lønklassen og i stillingsgruppen, hvorved man fraveg sin tidligere praksis til skade for sagsøgeren.

46. De omhandlede »retningslinjer« kan imidlertid ikke indeholde noget, der strider mod bestemmelserne i vedtægtens artikel 45, hvorefter forfremmelser sker på grundlag af en *udvælgelse* blandt de tjenestemænd, der har en *minimumsanciennitet i deres lønklasse* (dette minimum er defineret i artikel 45, stk. 1, andet afsnit), *efter sammenligning af tjenestemændenes fortjenester* og af de afgivne udtalelser om dem.

47. Når ansættelsesmyndigheden træffer afgørelse med hjemmel i denne bestemmelse i vedtægten, har den som tidligere fastslået af Domstolen [8]»et vidt skøn«, og Domstolen bør »kun tage stilling til, om administrationen har holdt sig inden for grænser, som ikke kan kritiseres, og ikke har udøvet sine beføjelser åbenbart fejlagtigt«.

6 — Sml. 1983, a. st., s. 117 og s. 118.

7 — Jfr. i denne forbindelse præmisserne 24-26 i den førnævnte dom i Gratreau-sagen og præmis 28 i den førnævnte dom i List-sagen.

8 — Jfr. dom af 25. november 1976 i sag 123/75, Küster mod Parlamentet, Sml. s. 1685 og s. 1709; dom af 14. juli 1983 i sag 9/82, Øhrgaard og Delvaux mod Kommissionen, Sml. s. 2379 og s. 2390.

48. I denne forbindelse er anciennitet kun »ét blandt flere kriterier«, der ikke under nogen omstændigheder kan have større vægt end ansøgernes forjenester [9]. Anciennitet tillægges, jfr. artikel 44, alene automatisk betydning i forbindelse med oprykning til nærmeste højere løntrin inden for samme lønklasse.

49. De nævnte »retningslinjer« giver følgelig ikke — lige så lidt som institutionens angivelige praksis eller en eventuel intern notits herom — nogen støtte for, at anciennitet i lønklasse og inden for stillingsgruppen er det væsentligste kriterium, hvilket ville være lige så kritisabelt som systematisk at stille anciennitet i tjenesten først som kriterium.

50. Enhver anden fremgangsmåde indebærer, at man frakender sammenligningen af ansøgernes fortjenester og navnlig bedømmelsesrapporterne den afgørende betydning, som Domstolen har tillagt dem i overensstemmelse med vedtægten. Dette argument kan endog opfattes som en modsigelse af sagsøgerens først omtalte anbringende.

51. De forklaringer, som Parlamentets repræsentanter afgav i retsmødet vedrørende begrundelsen for institutionens angivelige »praksis», afsvækker dernæst i høj grad dette argument.

52. Da ansættelsesmyndigheden traf sin afgørelse af 16. juli 1986 efter en ny sammenligning af ansøgerne til forfremmelse, handlede den i henhold til den skønsbeføjelse, der tilkommer den.

53. Denne afgørelse er ikke blevet anfægtet af sagsøgeren, der i øvrigt kun har én måned højere i anciennitet end de tjenestemænd, der blev forfremmet.

C — 54. De netop anførte betragtninger fører efter min mening til, at sagsøgerens tredje anbringende må forkastes, eftersom det ikke er bevist, at der er tale om »en konstant forskelsbehandling af de tjenestemænd, der er ansat på grundlag af en almindelig udvælgelsesprøve«.

55. For øvrigt har sagsøgeren selv oplyst, at Forfremmelsesudvalget ved en senere beslutning har indstillet to tjenestemænd med højere anciennitet i lønklassen og i stillingsgruppen til forfremmelse frem for andre med højere anciennitet i tjenesten.

D — 56. På grundlag af min gennemgang af søgsmålsgrundene i sagen foreslår jeg herefter, at Domstolen med samme begrundelse afsiger frifindelsesdom, for så vidt angår sagsøgerens to første påstande.

57. Heraf følger naturligvis, at den tredje påstand savner grundlag; i øvrigt er den uforenelig med grundsætningerne om kompetencefordelingen mellem Domstolen og Fællesskabets administrative instanser, hvilket endog kunne føre til at afvise den fra påkendelse [10].

III — De nye påstande i replikken

58. Sagsøgeren har i replikken nedlagt følgende nye påstande:

— det pålægges Europa-Parlamentet på ny at træffe afgørelse om sagsøgerens ansøgning om at blive forfremmet til lønklasse A 6 med virkning fra den 1. okto-

9 — Øhrgaard-dommen, a. st. s. 2390, præmis 19.

10 — Jfr. dom af 14. december 1965 i sag 11/65, Morina mod Parlamentet, Sml. 1965-1968, s. 159; dom af 15. december 1966 i sag 62/65, Serio mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 329; dom af 27. oktober 1977 i sag 121/76, Moli mod Kommissionen, Sml. s. 1971 og s. 1979.

ber 1984, hvorved der tages hensyn til Domstolens afgørelse;

— såfremt Domstolen ikke tilsidesætter afgørelsen, kendes Europa-Parlamentet — subsidiært — pligtigt at betale sagsøgeren erstatning for det tab, der er påført ham som følge af manglerne ved forfremmelsesproceduren, med et beløb der fastsættes af Domstolen, som herved tager hensyn til den nettolønforhøjelse på 7 000 BFR om måneden, som sagsøgeren ville have opnået fra oktober 1984, såfremt han var blevet forfremmet, samt til det anciennitetstab i lønklasse A 6, som han fremover uforandret vil være hæmmet af under hele sin senere karriere;

— Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb, der fastsættes af Domstolen efter ret og billighed, for hans tab ved, at institutionen ikke rettidig opfyldte sine forpligtelser i henhold til tjenestemandsvedtægten.

59. Disse påstande må afvises fra påkendelse, eftersom sagsøgeren ikke, jfr. bestemmelserne i procesreglementets artikel 38, stk. 1, litra c), kan ændre påstanden og heller ikke nedlægge nye påstande i replikken [11]. Domstolen tillader kun ganske undtagelsesvis, at sagsøgeren udvider sin påstand og fremfører nye søgsmålsgrunde, når der er fremkommet nye retlige eller faktiske omstændigheder under skriftvekslingen [12] (procesreglementets artikel 42, stk. 2).

60. Af de anførte grunde foreslår jeg, at Domstolen afviser de nævnte påstande; under hensyn til karakteren af formalitetsmangelen skal jeg afstå fra subsidiært at tage stilling til realiteten i forbindelse med denne påstand.

61. Jeg har imidlertid overvejet, om det ikke ville være rimeligt — på linje med det standpunkt, som Domstolen indtog i dommen i Oberthür-sagen [13] og i andre tidligere afgørelser [14] — at foreslå, at Domstolen ex officio tilkender sagsøgeren en erstatning for det tab, han har lidt som følge af, at bedømmelsesrapporten manglede på grund af administrationens efterladenhed.

62. Jeg mener dog ikke, at de omstændigheder, der kunne begrunde en sådan løsning, foreligger, eftersom det ikke er bevist, at der som følge af den omtalte mangel faktisk er påført sagsøgeren et tab, ligesom sagsøgeren heller ikke har påvist andre konkrete mangler, der væsentligt har kunnet påvirke den trufne afgørelse.

IV — Sammenfatning

63. Det er derimod efter min opfattelse fuldt ud hjemlet, at Parlamentet i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 3, bærer samtlige sagens omkostninger, selv om sagsøgeren er blevet underkendt på en række punkter; søgsmålet skyldes jo fuldt og helt efterladenhed hos institutionen, der i øvrigt først senere — efter indgivelsen af replikken — bekræftede afgørelsen.

11 — Domme af henholdsvis 8. juli 1965 i sag 83/63, Krawczynski mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 105, og af 16. marts 1971 i sag 48/70, Bernardi mod Parlamentet, Sml. 1971, s. 31.

12 — Dom af 3. marts 1982 i sag 14/81, Alpha Steel mod Kommissionen, Sml. s. 749 jfr. særlig s. 763.

13 — Dom af 5. juni 1980, a. st., s. 1759.

14 — Dom af 16. december 1960 i sag 44/59, Fiddelaar mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 203; orig. ref. Rec. 1960, s. 1077 jfr. særlig s. 1100; dom af 9. juli 1970 i sag 23/69, Fiehn mod Kommissionen, Sml. 1970, s. 95; orig. ref. Rec. 1970, s. 547 jfr. særlig s. 560.

64. Jeg foreslår herefter, at Domstolen

— frifinder sagsøgte for de i stævningen nedlagte påstande;

— afviser den i replikken nedlagte påstand fra påkendelse, og

— pålægger sagsøgte samtlige sagens omkostninger.